

Muistoja vuosien takaa

Jokilahti oli paikka, josta alkoi meidän Laurin perheen elämä, "isän kotipaikka". Sieltä eri paikoissa kasvettua mentiin Pukkikankaalle, isä rakensi oman kodin. Pukkila oli taas äidin koti.

Siinä kasvettiin, isä lihakauppiana, äiti teki torille esimerkiksi makkaroita. Hoitelin nuorempia. Kerran käytiin Siskon kanssa lattian alla kellarissa. Tyttö oli sylissä, hups vain, pudottiin.

Isän kanssa kuljin metsätöissä kun vain jaksoin, sokeripala isän taskussa auttoi. Isä vei kirkolle ja paikat tuli tutuksi. "Olet oikea käsi", hän sanoi.

Äidin vei sairaus kesällä 1940, jäimme omin neuvoin, oliko alle 13-vuotias, Osmo ja Mirja-sisko nuorempia.

Sitten oli taas syksy, vuosi 1941, isä ei tullut koskaan. Pitkärannan sairaalassa menehtyi. Siihen loppui lehmän lypsy, meni milkit ja mansikit. Nahkoista oli toive saada kenkiä, ei saatu, huolto otti ja syytteet päälle. Onneksi olin alaikäinen.

Pyysin kyllä huollosta isompaa leipäkorttia, sanonta oli "onhan sinulla iso nyrkki" - että puumetsään pisteitä hakemaan kun on mottia määrä pinossa. Kukkolanmäellä piti usein käydä Vännttisen Esan luona - antoi vähän siitä apurahaa.

Yksi ukkosilma meitä pelotti - siitä vaan ruispellon läpi Pukkilaan mummon luo. Siellä meni loput lapsuusvuodet, mummo hyvä leipäpala ikkunasta tuli tarpeen.

Tuli aika lähteä sotaväkeen, oli kohtalo mukana, meinasi loppua sekin lyhyeen. Lappeenrannan kova pommitus vei paljon hevosia ja muuta. Onneksi loppui se sota vihdoin.

Hugo Vännttinen